

Fricz Tamás: Állandósult a politikai háború

2019 május 30. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Miközben az ellenzék ugyanazt a tortát szeleteli újra, a Fidesz népszer?sége töretlen.

Az európai parlamenti választások els? tanulsága: földrengésszer? változások kezd?dtek, alapvet? átalakulás zajlik a politikai palettán. Els?sorban a hagyományos bal-jobb megosztottság alakul át, a továbbiakban új politikai koordináta-rendszerben kell gondolkodni.

Mindennek következménye azonban nem a pólusok közötti közeledés lesz, ellenkez?leg: a konfliktusok kiélez?dnek, tartós politikai háború alakul ki Európában és ennek szerves részeként Magyarországon is.

A változások els? és leglátványosabb jele a hagyományos bal- és jobboldali néppártok súlyos meggyengülése. Ez egyaránt vonatkozik a szocialista-szociáldemokrata, illetve a konzervatív-kereszténydemokrata pártokra, de látványosabb a baloldali pártok esetében.

Gondoljunk bele: Németországban a szociáldemokrata párt (SPD) pusztán a szavazatok 15 százalékát szerezte meg, ami történelmi mélypont a párt esetében; nem elképzelhetetlen, hogy mire ez a cikk megjelenik, már ki is léptek a német nagykoalícióból (CDU–CSU–SPD), ami viszont a kormány lemondásához és el?re hozott választásokhoz is vezethet.

Franciaországban még látványosabb a baloldali zuhanás: a volt elnökhöz, Francois Hollande-hoz köthet? szocialista párt alig több mint hat százalékot ért el, ami az ottani hagyományos baloldal teljes összeomlását jelenti. De legalább olyan döbbenetes a brit Munkáspárt súlyos veresége, a svéd szociáldemokraták 1910 utáni legrosszabb eredménye (!), illetve idesorolható a Magyar Szocialista Párt – mint egyben kommunista utódpárt – 6,6 százalékos eredménye is.

Ám a jobboldali néppártok sem jártak túl jól. A CDU–CSU történelmi mélypontra zuhant, még soha nem jártak 30 százalék alatt, a francia Republikánusok (Nicolas Sarkozy volt pártja) a futottak még kategóriában végzett. A brit konzervatívok, a toryk szintén történelmi vereséget szenvedtek, ami persze els?sorban a brexit körüli cs?d következménye, és nincs jó helyzetben a spanyol Néppárt sem.

Mindezek következtében mind az Európai Néppárt (az eredetileg jobbközép, kereszténydemokrata frakció), mind a szocialista frakció 2014-hez képest durván 40-40 mandátumot veszített el (a pontos adatok még nem ismertek).

Ezzel szemben az egyik oldalon er?södtek a liberálisok és a zöldek, a másik oldalon viszont az eurokritikus, nemzeti pártok összességében növelni tudták a mandátumaik számát. (A Matteo Salvini-féle új, Európai Népek és Nemzetek Szövetsége nev?, most alakuló frakció például csaknem hatvan mandátumra számíthat az Európai Parlamentben.)

Ezek a nagy erej? változások világosan megmutatják, hogy új törésvonalak mentén új politikai megosztottságok jönnek létre, amelyek ugyan nem szüntetik meg, de maguk alá rendelik, felülírják a évtizedekig megszokott szembenállásokat.

Mint arról már többször is írtam e lap hasábjain, meggy?z?désem szerint az új politikai koordinátarendszer f? törésvonala vagy f? tengelye egyre inkább a globalisták – akik helyeslik az Európai Egyesült Államokat, a migrációt és a multikulturalizmust, a világtársadalmat –, illetve a szuverenisták között húzódik; utóbbiak er?s nemzetekre épül? uniót, a bevándorlás megszüntetését és a keresztény kultúra megvédését tartják els?dlegesnek.

De ami talán a legfontosabb: a néppárt és a szocialisták nagykoalíciója immáron negyven éve – 1979, az els?, európai polgárok által megválasztott EP létrejötte óta – nagykoalícióban irányítják az EP-t; ez a helyzet most megváltozott, ketten már nem alkotnak abszolút többséget.

Vasárnap éjjel azonban a néppárti csúcsjelölt Manfred Weber, illetve más néppárti vezet?k is nyilvánvalóvá tették, hogy a többség megszerzése érdekében a baloldali, liberális és zöld frakciók felé orientálódnak, s szó sem lehet a jobboldal, vagyis az ? fogalmaik szerint a nacionalisták, populisták és „széls?jobboldaliak” felé való nyitásról. Mi ez, ha nem totális elfordulás a hagyományos köt?désekt?l?

Az ok pedig nyilvánvaló: a valaha jobboldali néppárti f?sodornak is els?dlegessé vált az „egyre több Európa” (lásd: birodalmi unió), a bevándorlás menedzselése és a kevert fajú Európa mint a „szép jöv?” iránti elkötelez?dés.

Ebben pedig nem számíthatnak másra, csak a balliberális pártokra és frakciókra: ide orientálódnak tehát. Mindez

persze a Fidesznek is olyan helyzetet teremt, ami alaposan végiggondolandó, hiszen a Fidesz a szuverenista tábor vezet? politikai ereje.

Ami mindebb?l következik az európai politikai er?viszonyok tekintetében, az nem megnyugtató: a politikai törésvonalak ugyanis nem tompulnak, gyengülnek, ellenkez?leg, sokkal kiélezettebbé válnak.

Az utóbbi évtizedekben – mint éppen a néppártiak és a szociáldemokraták európai együttm?ködése is bizonyította – a hagyományos bal- és jobbközép pártok között már-már konszenzus jött létre, igaz, ezek a konszenzusok sokszor vezettek elitizmushoz, a problémák sz?nyeg alá söpréséhez, korrupcióhoz (lásd például a német és osztrák nagykoalíciókat).

A hagyományos baloldalt azonban – úgy látszik – egyre inkább a zöldek váltják le, a hagyományos jobboldalt a szuverenista pártok, s az ezek közötti világnézeti-szemléleti távolság gigászi. Európa jöv?je, a keresztény kultúra jöv?je, a migráció kérdése ugyanis olyan fajsúlyú kérdések, amelyek életr?l és halálról szólnak.

Ennélfogva ebben a megosztott, új Európában politikai háború bontakozik ki, s ebb?l mi sem vonhatjuk ki magunkat – már csak azért sem, mert a politikai konfliktusok frontvonalában vagyunk. Mint oly sokszor történelmünkben.

És itt térjünk át Magyarországra, hiszen nekünk ez a legfontosabb. Egy bizonyos: 52 százalékával a Fidesz–KDNP az elmúlt tíz évben a legnagyobb gy?zelmét aratta, s ez ismét bizonyítja, hogy a jelenlegi kormánykoalíció az egyetlen kormányképes alakulat, amelyik érti, érzi a magyar társadalom lélektanát, s tesz is azért, hogy a magyarok többségének vágyai, céljai teljesüljenek.

A magyar ember els?sorban a családját félti, félti a betolakodóktól és az idegenekt?l, nem akar tehát migrációt, s legalább annyira fontosnak tartja az ország függetlenségét, szuverenitását, hiszen eleget élt és tapasztalt birodalmi elnyomás alatt. A Fidesz–KDNP ennek a magyar hagyománynak a talaján áll, és ezért sikeres.

Másfel?l viszont a Gyurcsány házaspár láthatóan jól ráérzett arra, hogy a magyar társadalom egy kicsi, de nem elhanyagolható része fogékony a multikulturalizmusra, kozmopolitának, európéernek érzi magát, s szívesen élne egy nagy, szép birodalomban és világtársadalomban. (Ez f?ként a f?városi liberális körökben és a fiataloknál jellemz? életérzés.)

Mindehhez logikusan társul a kormánnyal és az Orbán Viktorral szembeni mély és elementáris gy?lölet, hiszen ?k azok, akik globalista világnézetükkel, a „progresszióval” szembemennek. A Gyurcsány-párt 16 százalékos eredménye els?sorban ennek köszönhet?, másodsorban pedig a többi ellenzéki párt verg?désének.

Valószín? egyébként, hogy a DK hagyományos, kádárista, nyugdíjas korú bázisa most cserél?dhetett le egy fiatalabb korosztályra (legalábbis részben). A Momentum váratlanul jó, csaknem tízszázalékos eredménye is innen magyarázható: a DK mellett ?k azok, akik a vehemens, ellentmondást nem t?r? kormány- és Orbán-gy?löletet igyekeztek kanalizálni, nem véletlenül Guy Verhofstadt és a liberális frakció segítségével. E két párt sorsa a kés?bbiekben egybeforrhat, persze Gyurcsány celebrálásával. (Emlékeznek: összen?, ami összetartozik.)

Kegyeleti okokból csak távirati stílusban szólok az MSZP-r?l, a Jobbikról és szegény LMP-r?l. Azt hiszem, a pártállami gyöker? szocialista pártnak itt fejez?dik be a története, ami például a lengyeleknél, a balti országokban, a cseheknél már korábban végbement. Egy önmagát arcul köp?, önmagával meghasonló párt, mint a Jobbik, nem is számíthatott másra, csak összeomlásra.

Végül az LMP-t a bels? vezetési válság tette tönkre, hiszen milyen jöv?re számíthat egy olyan párt, amelyben vezet? lehet egy olyan politikus, mint Demeter Márta, aki már többszörösen bizonyította alkalmatlanságát?

Bezárva a kört: ha a DK és a Momentum valóban tartósan meger?södik – ez még korántsem biztos –, akkor még az eddigieknél is durvább szembenállás alakul ki kormány és az ellenzék között (a Mi Hazánk Mozgalom más lapra tartozik).

Politika háborúra számíthatunk, akárcsak az Európai Unió politikai színpadán. Ezt a háborút nem fegyverekkel vívják, de legalább annyira késhegyre men? a küzdelem a jöv?ért, Európáért, a hazáért, mint egy valódi fegyveres konfliktus. Sed non est pax.

Fricz Tamás

A szerz? politológus, az Alapjogokért Központ kutatási tanácsadója

www.magyarnemzet.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló